

Christelijke waarden

Van de week weigerde een huisarts in het Verenigd Koninkrijk een goede vriendin van me op basis van haar katholieke geloofsovertuiging een voorschrift voor de pil. Mijn vriendin was gechoqueerd en gekwetst. De beslissing van de arts voelde voor haar als een morele veroordeling. Er volgde een discussie met haar vrienden die wederom de enorm moeilijke spanning scherp stelde tussen enerzijds moderne waarden zoals persoonlijke keuzevrijheid en zeggenschap over het eigen lichaam, en anderzijds christelijke waarden zoals... Ja, zoals wat eigenlijk?

Hier is de huisarts in kwestie klaarblijkelijk in de problemen geraakt, want ze is er niet in geslaagd haar patiënt uit te leggen waarom ze tegen contraceptie is. Ze heeft haar weigering om een voorschrift te schrijven beperkt tot "omwille van mijn katholieke geloofsovertuiging". En hoewel ik begrip heb voor de enorme moeilijkheid om deze overtuiging uit te leggen, had ze mijns inziens tenminste een poging moeten wagen.

Is dit niet waar Christus ons toe opgeroepen heeft? Hij ging in tegen een klakkeloos en star volgen van de Joodse wet. Hij ging geen enkele controversie uit de weg. Ieder die daarom vroeg, probeerde hij van antwoord te dienen. Niet door het citeren van de wet, maar door Zijn hart open te stellen, door zo goed mogelijk te luisteren naar de Goddelijke stem in Hem en deze zo goed mogelijk te vertalen naar de concrete context waarin Hij uitgedaagd werd. Hij ging in gesprek, met God, met zichzelf, met anderen, elke keer opnieuw. Hij hierdoor toonde hij zich kwetsbaar, hierdoor toonde hij respect voor zijn eigen kwetsbaarheid en voor die van alle mensen. En dat vraagt moed.

Christen zijn is een uitdaging. Het betekent dat we ons bij alles wat we doen en zeggen moeten afvragen: "hoe kan ik in deze concrete situatie God het beste dienen", "wat betekent het hier en nu om Christen te zijn". De bijbel, de traditie en het leergezag van de Kerk kunnen ons hierbij helpen en inspireren, maar we hebben niet de luxe om ons er argeloos op terug te buigen. Je zou kunnen zeggen we hebben die luxe "niet meer", en het steken op de secularisatie. Maar ik denk niet dat christenen die luxe ooit gehad hebben. Als christenen erkennen we namelijk precies dat de bijbel het woord van God is, maar wel als vertaald, geïnterpreteerd en opgeschreven door mensen. Mensen met een individueel karakter, mensen met een bepaalde opvoeding en bepaalde persoonlijke levenservaringen, mensen die leefden in een welbepaalde historische socio-culturele context.

Ligt daarin niet de schoonheid en de kracht van het Christendom, dat God ons oproept om in dialoog te gaan, met Hem, met onszelf en met anderen? Zond Hij ons daarom niet Zijn Zoon en de Heilige Geest? Ligt daarin niet precies de tijdloze relevantie van het Christendom: in haar oproep tot geloof en vertrouwen enerzijds, maar tot reflectie en openheid anderzijds, als tweede zijden van dezelfde munt?

Jantine Schröder